

REVISTA VORBELOR SCRISE



REVISTĂ CULTURALĂ

Anul 2 - Nr. 5/2025

TRIMESTRUL I

Ilustrație – Arpad Racz

Coordonare și redactare:

Liviu-Ioan MUREȘAN

Tehnoredactare :

Atila RACZ

Lector:

Victor ȘTIR

Colaboratori:

Angela Nache MAMIER – Franța

Alina ILIE – București

Cristinel VECERDEA CRIV – Lugoj

Ion DIVIZA – Republica Moldova

Atila RACZ – București/Dublin

ISSN 3008-6973

ISSN 3044-8018 ISSN-L 3008-6973



Christian W. SCHENK

Hai să fim sarcastici – adică serioși!

Cultura politică, această creatură mitologică despre care toți vorbesc, dar pe care nimeni n-a văzut-o cu adevărat, se află, chipurile, la intersecția dintre cultură și politică.

Un fel de unicorn al administrației publice, care pășunează pe câmpiile digitalizate ale programelor europene.

Ni se spune că este formată din valorile, convingerile și speranțele cetățenilor. Ce frumos sună! Aproape poetic. Dacă n-ar fi tragic. În realitate, aceste „valori” sunt adesea puse pe mute, convingerile se transformă în like-uri pe

Facebook, iar speranțele... ei bine, acestea se predau primei finanțări aprobate.

Între timp, arta este declarată liberă – probabil la fel de liberă cum sunt și contractele publice. Cultura? Ea este „esențială” pentru sistem, spun ei.

Atât de esențială încât poate fi administrată cu un tabel Excel și o parafă digitală. Avem granturi, subvenții, apeluri de proiecte... și zero idei autentice.

Participarea culturală? Un clișeu digital printat pe *flyere*și postat pe paginile de Facebook ale instituțiilor.

Interculturalitate? Diversitate? Desigur! Atâta timp cât nu deranjează bugetul.

„Socializarea politică” – ce termen frumos! Sună ca o combinație între o oră de dirigentie și o ședință de partid. De fapt, este un alt pretext pentru a pretinde că populația are o relație sănătoasă cu politica, când de fapt tot ce are este o relație toxică cu prețurile la utilități.

Să aruncăm un ochi la România. Se spune că județele răspund de politica culturală.

În practică, răspund doar când vine Curtea de Conturi.

Ministerul Culturii organizează conferințe, dar le coordonează ca și cum ai coordona un roi de albine cu o trompetă spartă.

În teritoriu, politica culturală e tratată cu același respect ca un ghiveci de plastic uitat într-un birou de funcționar.

Și, în final, când toate acestea eșuează spectaculos, ni se cere să credem că, totuși, e un progres. Că participarea există. Că socializarea e reușită. Că sistemul e funcțional.

Doar că... nu e. Dar e bine să avem un logo colorat și un *hashtag trendy*, nu?

Adevărul e simplu: cultura politică nu e pierdută. Ea n-a fost niciodată cu adevărat găsită. Dar important e că avem proiecte... și deconturi.

După cum spunea un mare filozof contemporan: „**Mai dă-i naibii de principii, dacă avem finanțare!**”



Amalia Brăescu

Negația neantului

Sunetele sunt simboluri ale stărilor sufletești. Cuvintele scrise sunt simboluri ale cuvintelor rostite. Termenii izolați nu sunt nici adevărați nici falși. De exemplu numele „cerb” sau verbul „este”. Adevărul și falsitatea sunt caracteristici ale judecății, pentru că în judecată termenii nu sunt izolați, ci ori sunt uniți ori separați, după cum judecata este o afirmație ori o negație. Judecata care unește, afirmă. Judecata care separă, neagă. Falsă este judecata care unește ceea ce, în lucruri, este separat și separă ceea ce este unit. Prin convenție nimic nu e de la natură un nume, ci devine așa când ajunge un simbol. Există sunete care au înțeles, dar nu produc nici un nume. Numele, adică substantivele, nu au raportare la timp, doar verbele au. De asemenea verbul nu are un înțeles independent, el arătând existența stării. De

exemplu „este sănătos”-verb, „sănătos”-nume. Deci verbul spune ceva despre altceva. Pentru Aristotel nu există nicio diferență între expresiile- „omul se plimbă” și copulativul „omul este plimbându-se”. Verbul „a fi” în înțeles existențial – „omul este” și verbul „a fi” înțeles copulativ – „omul este sănătos”.

Faptul că un cuvânt are un înțeles, nu înseamnă nici că există nici că nu există. Nu e implicată existența sau inexistența cuvântului. Dorim să reflectăm asupra vorbirii prin convenție, nu vorbirii ca dat natural.

Noțiunea este o unitate, fiindcă ea exprimă esența obiectului(fără a se ține seama de contingente), adică specia datorită căreia se realizează genul (specia-feline, gen-pisică). Negația e anunțarea că ceva ori nu este ori nu aparține la altceva. Ne putem întreba dacă negația, totuși, aparține de ceva, dacă își aparține sieși. Orice afirmație are o negație opusă. E posibil să afirmăm despre ceea ce există, că nu există. E posibil să afirmăm ceea ce s-a negat și să negăm ceea ce s-a afirmat, deoarece aceste afirmații și negații sunt posibile și pentru acele timpuri care stau dincolo de prezent. Contradicția este opoziția între afirmație și negație, aceleași care stau pentru același, dar nu în sens omonim. Adică ceea ce este afirmat sau negat este identic real, nu nominal(nu pentru același nume). Deci negația trebuie să nege exact ceea ce afirmația afirmă. Unei singure afirmații îi corespunde o singură negație (când negăm negația se ajunge la afirmație). Afirmația sau negația aplicată la existențe prezente sau trecute, trebuie să fie sau adevărată sau falsă.

Despre existența viitorilor contingenți putem spune că are caracterul lipsit de

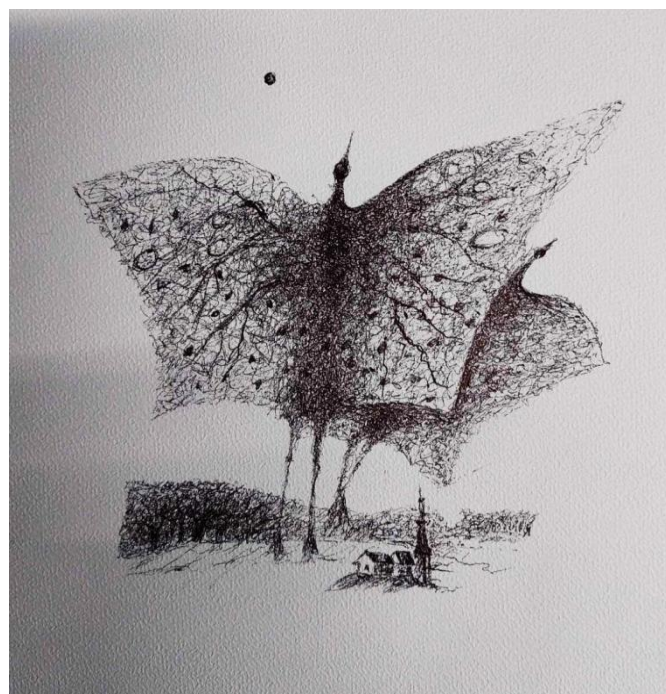
necesitate al evenimentelor care nu s-au produs. Reflectăm dacă această situație ar pune la adăpost hazardul din lume. Dacă un eveniment există și nu există, el încetează de a fi în viitor. Posibilitatea existenței e stinsă de prezența prezentului. Evenimentul viitor, privit din prezent, nu e nici adevărat nici fals. Dacă nu este cu necesitate, un lucru poate fi la fel de bine să fie sau să nu fie.

Despre orice s-a realizat, a fost întotdeauna adevărat. Esența exprimată de noțiune este eternă.

Dacă e adevărat că un lucru va fi, atunci nu e posibil ca el să nu fie ori să nu urmeze a fi. Pentru că dacă viitorul e necesar, totul e necesar și nimic nu este contingent. Necesitatea viitorului este dată de prezent sau necesară e alternativa a cărei necesitate depinde de condiții care nu sunt date încă ? De exemplu - este adevărat că lupta va avea sau nu va avea loc mâine. Dacă un ceva ar fi întâmplător(contingent), el nu ar mai fi necesar, deci nu ar mai exista acest ceva. Dacă un lucru este acum, atunci e adevărat că și înainte a fost. Iar prin faptul că este acum, atunci e adevărat și că va fi(pledoaria logică a nemuririi sufletului și a vieților succesive). Nepieritor este nenăscutul.

Termenul –„naștere” trebuie folosit în sens fizic, deoarece ne naștem în materie și moartea este dispariția materiei nu a esenței omului, este o schimbare a stării de conștiință. Esența este veșnică. Când spunem –eu sunt, această existență aparține întregii realități, deci a lumii vizibile și a lumii invizibile, la două nivele- materie și spirit. Nimicul este nereamintirea anteriorului. Poate părea paradoxal, dar nimicul nu este nimic. El e ceva de care nu ne amintim, acesta fiind motivul negării

existenței și duce la vitregirea esenței. Nimicul, neantul, inexistența, zeroul sunt parte din lumea nevăzută dar, din moment ce o putem gândi(să remarcăm utilitatea practică a zeroului în viața fizică), aducem afirmația prin negarea negației. Fiecare enunț are o singură contradicție care poate fi gândită. Eu exist/ eu nu exist. Dar dacă am existat o dată, conform celor prezentate, înseamnă că mereu am existat și voi exista oricând. Cu specificația că voi intra în altă corporalitate, dar esența individualității e veșnică și neschimbată.





Victor ȘTIR

Iuliu Maniu în Țara Năsăudului

Scrisul lui Mircea Gelu Buta a evoluat de la lucrările de specialitate, la studiile de bioetică, disciplină pe care o conduce la nivel de șef de catedră al Facultății de Teologie a Universității „Babeș-Bolyai” din Cluj Napoca, în timp paralel, a rămas în literatura beletristică romanul Tabloul de absolvire, apărut în două ediții și consacrat anilor liceului, apoi volume dedicate Bisericii Ortodoxe Române, în zona Bistriței și în conexiune cu evenimentele istorice din spațiul Transilvaniei, mai multe volume de eseuri și interviuri în care se meditează asupra condiției intelectualului în vremea noastră, pentru ca apoi să abordeze teme substanțiale de istorie din viața comunității

românești a Bistriței în relație cu comunitatea săsească. În mai multe volume consacrate interacțiunilor comunității românești cu cea săsească este de admirat perspectiva amplă și opiniile echilibrate în concordanță cu adevărul istoric, așa cum reiese din multele surse consultate pentru documentare. Se deplasează, oarecum, mentalitatea că românii ar fi fost într-o stare de umilință pe aceste meleaguri, supuși legilor universității săsești; se face apel la documente, se analizează *status quo*-ul politic transilvănean pentru înțelegerea stării, totuși, deloc favorabile a „valahilor”, a „schismaticilor”.

În anul 2023, la 70 de ani de la trecerea la cele veșnice a lui Iuliu Maniu și la 150 de ani de la nașterea omului politic ardelean, prof.univ. dr. Mircea Gelu Buta a publicat volumul Iuliu Maniu și Năsăudul, vorbind pentru prima dată, după știința noastră, despreinteresul special al lui Iuliu Maniu pentru vechiul ținut românesc unde își avea o parte a familiei sale. Elena, sora lui Maniu, s-a căsătorit cu vicarul dr. Ioan Pop și au avut patru copii, o familie numeroasă în care s-a moștenit dragostea tradițională pentru propășirea românilor din vechea provincie, atât de impregnată de istorie și de activitatea manifestă a înaintașilor. Din familia lărgită îi amintim pe prof. univ. dr. Romulus Boilă, prof. univ. dr. Motogna Victor, jurist Zaharia Boilă,

Chiar dacă autorul sugera cândva că lucrarea nu ar fi în intenția domniei sale una de istorie pură, ci vizează în principal relațiile dintre oameni, autorul reușește o prezentare atractivă a evenimentelor istorice din Transilvania, de la Marea Unire până spre anii ’80, în același timp oferind suficiente detalii din viața omului politic Iuliu Maniu mișcându-se prin sinuozitățile vremii și evenimentelor; ne gândim la anii 1918, 1940-1944, apoi la perioada

postbelică a instaurării regimului comunist în țară.

Prezentarea familiei Pop, în care a intrat prin căsătorie Elena Maniu, sora „sfinxului de la Bădăcin” (cum a fost supranumit), implică o adevărată saga, prin numărul mare de oameni, de o rară calitate, în ceea ce însemnează prestația publică. Iubitori de carte, patrioți, nepoții lui Maniu de la Poiana Ilvei (Ținutul Năsăudului) au reușit să se armonizeze cu strălucirea elitei familiei în ce privește nivelul tradiției transilvane de conștiință românească. Unii dintre ei s-au remarcat în evenimentele care au constituit Marea Unire, alții în asigurarea unor instituții la nivel județean, intrând în administrația laică sau, mai mult, în rândul bisericii Greco-Catolice. Dacă sfârtecarea României unite prin dictatul de la Viena a fost dureroasă, ocuparea țării de către trupele sovietice și instaurarea comunismului a însemnat o catastrofă, aranjată de Stalin și Churchill care s-au înțeles, pe nefastul petic de hârtie, asupra influenței de 90% a politicii sovietelor în România.

În ciuda uriașei forțe a Uniunii Sovietice, Iuliu Maniu împreună cu apropiații săi a gândit moduri de rezistență la „tăvălugul” răsăritean-barbar. Împreună cu generalul Aldea a prefigurat pregătirea tineretului, și nu numai, pentru mișcări de rezistență la ocupația străină și la comunism. De precizat, nucleele de oponenți erau diseminate pe aproape întreg teritoriul țării și vizau atât contracararea ocupantului cât și a comunismului ca sistem de înlocuire a democrației interbelice. Batalionul de voluntari „Iuliu Maniu” s-a format, urmare a discuțiilor între fruntașii țărăniști: Iuliu Maniu și Ilie Lazăr cu sublocotenentul Gavril Oltean. S-au format „Companii de voluntari” care împreună cu Batalionul de voluntari au constituit „Corpul de Voluntari”. În Ardeal exista

formațiunea de rezistență „Haiducii lui Avram Iancu” în care a fost cuprinsă și „Divizia Sumanele Negre”, numele fiind luat în amintirea gloriei imperial-austriece a „Cătanelor Negre” care, spune tradiția, i-au dat de furcă lui Napoleon la Arcole.

Profesorul Buta a schițat profilul mișcării de rezistență din Țara Năsăudului în care erau implicați nepoții lui Iuliu Maniu, problematica fiind până acum doar sectorial sau deloc studiată și cunoscută în această formă. Se evidențiază, între mulți, avocații Vasile Buta, Pop Cornel, foști prefecți țărăniști ai județului, apoi profesorul Leonida Pop, înzestrat pentru activitatea la catedră în liceul grăniceresc de la Năsăud, dar și pentru supraviețuirea în condiții vitrege, ascunzându-se, cu abilitate, de securitatea comunistă, având misiunea să lichideze orice rezistență. „Jurnalul de fugăr” al lui Leonida Pop a fost confiscat de securitate, la arestare și denotă echilibrul și patriotismul unui om aflat în stare limită, de asemenea, demnitatea celui care trăiește având deasupra pericolul implacabil al condamnării la ani grei de pușcărie sau chiar moartea. Iuliu Maniu a contat tot timpul pe devotamentul nepoților săi și a investit și financiar, alături de alți câțiva, în constituirea unităților de contracarare a ocupantului bolșevic.

Este superfluu să reluăm atrocitățile atât de cunoscute pe care sovieticii le au desfășurat în România, creând baza unei regim totalitar prin lichidare elitei, a coloanei vertebrale a neamului românesc. Să reținem doar condamnarea, din familie, a profesorului Leonida, dr. avocat Casiu cu soția Gabriela, dr. avocat Alexandru, profesorului Marius, a dr. avocat Vasile Buta, doctor medic Leonida Buta la mulți, mulți ani de închisoare.

Credibilitatea celor exprimate în paginile volumului este susținută de prezentare la tot pasul a unor documente de

arhivă, fapt apreciat într-un text și de istoricul prof. univ. dr Vasile Pușcaș de la Universitatea „Babeș-Bolyai” din Cluj-Napoca: „Cartea profesorului Mircea-Gelu Buta este o reconstituire bazată pe documente arhivistice din epocă a rolului lui Iuliu Maniu și a influenței sale în constituirea și desfășurarea unei rezistențe naționale românești contra bolșevizării țării, imediat după 1944, în zona Năsăudului și în alte regiuni ale României. Această lucrare nu înfățișează doar un capitol important de istorie locală, ci reprezintă și o reconstituire necesară pentru istoria națională și europeană a secolului al XX - lea.”

Se cunoaște prea bine că rezistența românilor în munți s-a întins până spre 1960, dând mult de lucru securității formate în bună parte din alogeni, necruțători, după canoanele bolșevice. Această jertfă a poporului român nu este recunoscută la nivelul meritat nici până astăzi.

Textul dinamic, clar, stăruind asupra relațiilor dintre oameni, invită la lectură și procură cititorului satisfacția parcurgerii unei perioade a istoriei naționale dintr-un colț al României care și a păstrat demnitatea și năzuința spre vremuri mai calme.

Omagiindu-l, la 150 de ani de la naștere pe Iuliu Maniu, prof. univ. dr. Mircea-Gelu Buda o face cu profesionalism, reușind un volum împlinit, atractiv, despre o personalitate exemplară, intrată de mult în panteonul celor ce s-au jertfit pentru România.





Arthur IANOȘI

-Nici eu nu sunt vreun Joker, dar nici ea Harley Quinn-

"Sunt responsabil pentru propria-mi lume. O lume în care am ales să nu fiu stăpân, mai degrabă sclavul creierului meu. De fiecare dată, când mi-am întors sufletul pe dos, am găsit rămășițe din lumi anterioare. Ba o brichetă stricată, ba un televizor cu lămpi, o vioară, un scalpел, odată am găsit un nasture și niște epoleți. Creierul mi le-a șters pe toate. Treizeci și unu de ani trăiți în minciună. Ce caut eu aici?" și-a zis și imediat a început să își dea palme, strigând după infirmieră.

Așa l-am cunoscut pe M și, ce vă povestesc știu de la el, nu e deloc ficțiune. În loc de promovare, ziua aia de Joi i-a adus lui M o demisie forțată. Directorul, un burtos cu început de calviție, care considera adulterul ca fiind absolut necesar într-o căsătorie, îi spusese să se pregătească pentru evaluarea trimestrială. La sfârșit îi făcuse cu ochiul și îi aruncase o cheie de mașină.

"Du-te în parcare. De azi înainte e a ta!"

M era un tip conștiincios, terminase printre primii din promoția lui, ca mai apoi să se dedice în întregime unei cariere de economist. Punctual, luându-și mai mereu ore suplimentare, visul lui era ca până la treizeci de ani să aibă propria afacere, să-și întâlnească perechea și împreună să clădească un univers de vis pentru copiii lor. Un băiat și-o fată. Cătălin, ca pe cel mai bun prieten din copilărie, care murise înecat în împrejurări niciodată elucidate, și Maria, ca pe bunica dinspre tată, care trăise până la optzeci și șapte de ani și îi spusese cele mai frumoase povești. Își promisese că o s-o lase pe ea să aleagă cel de-al doilea nume. Știa că soția lui o să îi semene.

La douăzeci și opt, jonglatul cu numere și tabele îi făcuse deja cadou o pereche de ochelari și un vertigo de toată frumusețea. Își imagina cum o s-o roage pe ea să îi șteargă lentilele, în timp ce el o să gătească à la carte, nu preparate congelate sau supă la plic.

La douăzeci și nouă începuse să își urască jobul, dar materializarea visului îi părea atât de aproape. Își contabilizase tot. Încă zece mii de euro și își putea deschide propria firmă.

La treizeci și unu, fără câteva zile, era încă acolo, repetându-și că mai poate puțin.

"M, azi e ziua cea mare" i-a spus libidinosul ăla bolșevic.

"Te voi unge director-adjunct, dar va trebui să faci ceva pentru mine".

Undeva în subconștientul lui știa că nu o să fie atât de simplu. Nimic nu fusese simplu de când lucra acolo.

"M, ești omul meu de bază, compania asta nu ar fi aceeași fără tine".

Îl privea cum își răsucea ghiulul de aur pe degetul mic, ca mai apoi să-l vadă cum își aprinde un trabuc, rugându-l și pe el cu unul. L-a refuzat politicos. Oricum voia să se lase. Ajunsesse să fumeze aproape două pachete pe zi. Când burtosul i-a permis să fumeze în biroul pe care i-l oferise cu șase luni în urmă, a crezut că e un beneficiu, dacă fuma cinci țigări pe zi în perioada aia.

Ochii i s-au mărit când, printre două rotocoale de fum, i-a zis că o să îi dubleze salariul. Umărul stâng a început să-l doară, de la cât țopăise diavolul, și vocea i se agățase-n cerul gurii ca o nevolnică nedusă la biserică. A facut repede niște calcule și a reușit să strecoare, ca un ventriloc, printre buzele uscate o întrebare pe care și-ar fi dorit să nu o pună.

"Ce trebuie să fac?"

"Trebuie să dai vreo 20 de oameni afară. Pe unii nu-i suport, iar alții nu produc" i-a zis, aproape rânjind, cel care își angajase o secretară nouă doar pentru că avea sânii mai mari decât amantă-sa.

M și-a dat ochelarii jos, s-a uitat puțin la ei, i-a pus pe birou și cu mâna dreaptă transformată-n pumn i-a făcut țândări. "Mă piș pe compania ta și pe toți banii tăi, jegule care ești tu jeg. Sper să te-nfigi în primul stâlp cu Range Roverul ăla pe care ți l-ai luat, da' să nu mori, să rămâi paralizat și mut precum o legumă, până i s-o face vreunuia milă să te deconecteze de la aparate" și a ieșit din birou înjurând.

Nu a știut în momentul ăla de unde avusese atâta putere sau cine îi băgase vorbele alea n gură, nu vorbise nimănui, niciodată, așa. S-a trezit în părculețul unde se mai ducea uneori după muncă, când leagănele erau goale și, probabil, copiii deja dormeau la ora aia. Și-a aprins o țigară, a tras cu sete din ea și a rămas cu privirea pironită pe un

grup de mame care nici măcar nu vorbeau între ele. Una vorbea la telefon și avea o voce stridentă, alte două, mai mult ca sigur, verificau mondenitățile sau își modificau selfie-urile făcute în zilele precedente și ultima își făcea liniștită manichiura, niciuna nefiind preocupată de copilul care tocmai căzuse din leagăn. A simțit cum tot sângele îi urcă spre creier, ca un șarpe viclean, făcându-i gândurile să se balanseze dintr-o emisferă într-alta în ritmul leagănului rămas gol. Nu a mai rezistat. S-a dus și le-a smuls telefoanele din mâini, pe rând, l-a scos și pe al lui din buzunar, le-a pus pe pământ și a sărit cu picioarele pe ele. Femeile au rămas ca la dentist, nefiind în stare să schițeze vreun gest. Inclusiv manichiurista, care-și privea copilul plângând, a rămas acolo pe bancă, neștiind ce să facă. M și-a

dat sacoul jos, l-a ridicat pe cel mic, l-a pupat părintește pe creștet, i-a scuturat pantalonașii, l-a luat de mână și i l-a dus femeii, timp în care urla la ele că sunt niște degenerare care nu merită să fie mame. Subit, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat, s-a îndreptat către leagăn, s-a dezbrăcat complet și a început să se legene fredonând un cântecel. Așa l-au găsit cei de la Poliție când au venit să-l aresteze. Nu a opus rezistență nici când i-au pus cătușele, nici când l-au urcat în dubă. Abia când l-au băgat în celula de doi pe doi, a început să urle și să se dea cu capul de pereți. Repeta obsesiv că vine sfârșitul lumii.

În seara aia l-au și transferat la Institutul de Psihiatrie Socola. Nu voiau să îl aibă pe conștiință. Transferul a fost rapid, oamenii legii au zis că nu e de competența lor, medicul de gardă l-a înțepat de două ori, fără vreun consult amănunțit, și l-a băgat într-o cameră cu alți douăzeci de inși.

Poți să îți imaginezi cât vrei cum arată douăzeci de oameni cu probleme psihice,

puși laolaltă în aceeași încăpere, nu vei reuși. Nici M nu ar putea să îți spună în amănunt sau poate doar și-ar dori să uite acea experiență.

Socola este locul unde barbara memorie colectivă a reținut că acolo sunt duși nebunii. El doar voia să uite cum timp de treizeci de zile nu prea a știut ce se întâmplă. L-au diagnosticat cu tulburare psihotică acută polimorfă.

"Un diagnostic protectiv", i-a mărturisit psihiatrul, sugerându-i că boala lui ar fi mai gravă de-atât, dar că nu îi trece altceva în fișă doar pentru a-l proteja de stigmatul cu care se confruntă de obicei persoanele cu probleme psihice.

În a treizecea zi, era el, cel dinainte de angajare, puțin timid, puțin introvertit, dar cu speranța intactă.

"Bună, M, eu sunt H" i-a zis ea, întinzându-i mâna în semn de respect.

"Sunt psiholog și vreau să știu cum te simți azi."

M era fascinat de ochii ei negri, dar luminoși, care se ascundeau în spatele ochelarilor ce îi tot cădeau pe nas și ea și-i ridica cu delicatețe, zâmbind ușor rușinată.

"În afara faptului că stau în cameră cu persoane care urlă sau vorbesc în șoaptă? Miroase a urină constant și asistentele mă lovesc dacă nu vreau să îmi iau medicamentele. Totul este perfect", i-a răspuns el.

"Pot să te întreb ceva?", a continuat.

"Bineînțeles, mă poți întreba orice"

"Îți plac numele Cătălin și Maria?"





Silviu Sanda

Efemer

Eram singur
în camera de spital
și soarele își vărsa
lumina cu bucurie.

Restul se însănătoșiseră
ori muriseră
singur eram
și singur priveam
lumina soarelui
și apoi...

Singur în camera de spital
doar soarele
își vărsa lumina cu bucurie.

Avioane mai taie albastrul ceresc
precum libertatea
ar fi sfâșiată
de corpurile noastre bolnave
efemere
ca avioanele ce dispar de pe cer
efemere ca soarele
când apune

în camera mea de spital.

Amar

Viața-i făcută ca să zbori
cu aripile pline de răni
dai...
sacrifici tot ce ai
până la porțile de Rai.

Amar e vinul
când ea nu-l mai bea
amară-i viața
când ea nu te vrea
amară-i lumea
printre străini
amar este drumul
când o iei prin spini.

Amar, chin, jale
peste tine-or să treacă
tu treci mai departe
prin sfânta apă,
un nou început
și mergi mai departe
drumul e al tău
hai pleacă prin noapte.

Amar,
amar e când totul
e-n zadar,

timpul zboară
precum vântul
filele din calendar.

Amar, amar
peste sufletul murdar
murdar ca păcatul
care cade-n tine iar.

Orgasmica durere

Înfășurat în mantaua depresiei,
Ne-ncetat,
ne-ncetat...

La privirea ta care m-a înghețat.

Fac dragoste cu durerea
nimfomana m-a legat de pat.
“-Ce amant bun ești!”.

E moartă de plăcere
îmi șoptește tandru
orgasmica durere,
mă chinuie curva,
pentru ea, priapicul sclav,
trudesc spasmodic,
în dormitorul concav.

Lacul

Privirea ta
este lacu-nghețat
am căzut,
era gheață și s-a crăpat.

Acum vânăț
și rece privesc din lac
la privirea ta care m-a înghețat.

În privirea ta este
golul din gri,
ieri eram eu acolo,
acum e altă zi.
mâine vine mereu
la mine pe lac,
să-mi spună că ieri
a fost demult, de fapt.
Lacul meu,
lumea în care sunt prins
acum știu
cum e să zâmbești
doar în vis.

Dar acum și visul s-a spulberat
a venit apa și l-a luat.

Privirea ta este imaginea mea,
răutatea din mine e acum în ea
acum vânăț și rece privesc din lac



Dan IANCU

18. MI-AM ZIS nu te mai îndrăgosti idiotule! știi bine ce pățești, dar povestea cu logica este mult prea îndepărtată de un matematician care a văzut în geometrie doar posibilitatea de a studia retorica florilor și orgoliul arabescurilor lăsând la o parte paltoanele prea strâmte ale teoremelor de algebră sau chiar teoria probabilităților pentru că sunt mult prea adevărate și atât de des citate.mă rog, e mult spus că sunt un

matematician, ci mai de grabă-mi place limbajul economicos, perpendicular pe planul vălurit al poeziei, cristalin aş spune şi stilul asemănător cu unghiul razelor dimineaţa fumând în patul tău, privindu-ţi umărul luminat adorat, sărutat, dormind. trebuie să recunosc că te iubesc doar pentru posibilitatea de a descurca cu tine motivul covorului persan, grenă, din sufragerie. qed.19. DE FIECARE DATĂ

când mă gândesc la final, îmi închipui o grămadă de lucruri, dar nu sunt în stare să văd întreruperea.(nu una filmată şi urmată de citate din autori celebri-funebri care să scoată în evidenţă cât de dăştept am fost sau sclipitoarea mea prezenţă în lumea oamenilor continuată cu flash-back-uri din viaţa mea aventuroasă-porcoasă(mai lasă) de autor cu toate iubirile mele adictivate-pensate, epilate şi mai ales parfutate.)

trebuie doar să poţi să percepi că nu mai percepi nimic, iar percepţia dispare că totul, se-ntre rupe şi gata. nu-ţi mai pasă de datoriile la anaf, nu-ţi mai pasă de volumele neterminate-blamate-epuizate sau de iubirile risipite, de câinele care va înnebuni vecinii cu urlatul lui şi nici de oamenii care-au ținut la tine. unii dintre ei se vor întruni pe lângă o masă lăcuită pe care vei trona tu întins într-o pereche de pantaloni scurţi până la genunchi şi un tricou bleumarin cu două monede de cincizeci de bani peste ochi ținând în mâini o icoană făcătoare de minuni. vei avea picioarele legate-n sandale romane şi vei fi înconjurat de-un giulgiu

făcut din rochia de mireasă a mamei tale(atât de banale).

nici nu-ţi va mai păsa că nu-ţi mai pasă şi că nici păsarea nu mai există ca şi cum brusc între celulele tale nu mai e nicio legătură, conexiune sau cum i-o mai zice. e gata. înţelegi?

dar cel mai gata e că nu mai poţi să vizualizezi nimic ca şi cum (spun prostii nu există ca şi cum)...

ține minte doar asta: se întrerupe tot(mai direct decât electricitatea)



Paula GUTAN

Ecoul pașilor neștiuți

Pe străzile pustii, cu umbre asudate,
Te plimbi într-o lumină ușoară de coral,
Un șir de melodii, de pași greoi purtate,
Și cuvinte mute, ce tot nu mai apar.

Pe ziduri se preling tăceri întârziate,
Un vânt uitat răsfăț, al nopții vechi voal,
Iar clipele se sting în raze desenate,
Sub pleoapa obosită, a unui felinar.

Dincolo de timpul nostru

Te-am căutat prin umbrele târzii,
În locuri unde timpul e uitat.
În fumul zilelor ce-au ars pustii,
Se mai adună pașii ce în urmă i-am lăsat.

Pe rafturi goale, praf de amintiri.
Te recunosc în liniștea ce doare,
Din alte vieți, din alte fericiri,
În ploaia ce aluneca încet pe zare.

Nu-i drum pe care să nu fii rămas,
Nu-i cer pe care să nu-l fi pășit,
Și-n fiecare vis, un ceas în praf a ars,
De parcă totul s-a născut, fără de sfârșit.

Tăcerea serii în pași de gând

Pe străzi tăcute, sub cer albastru,
Pașii mă poartă spre un gând pierdut,
Lumini pălesc într-un decor sihastru.
În noaptea rece, timpu-i prea tăcut.

Un orizont albastru, rece, neaprinș,
Pe cărări pustii, doar vântul mai vorbește,
Îmbracă case-n umbre de cuprins,
Iar liniștea naturii în suflet se oprește.

Vals de stele

Și m-aș pierde-n dans domol de stele,
Într-un melanj de călătorii plăcute,
În nuvele, proze, prea lungi pasteale,
În fraze mii, de genii nerecunoscute.

M-aș mai primbla prin neguura de seară,
Cu-n cânt ușor ce-mi va-ndruma pasul,
Și să se-audă-n șoapte o struna de vioară,
Un pas vioi spre tine, să oprească ceasul.

Revarsă-te!

Revarsă-te în sângele-mi apos,
Prin vene să îmi curgi ca un pârau.
Ca un luceafăr să cobori în jos,
Și să rămâi a mea sclipire în târziu.

Revarsă-te în lacrimi pe obraz,
În ochii mei să te reflecți continuu,
Fii pe veci al vieții-mi greu necaz,
Și-n întuneric unica lumină.

M-aș arunca în praf de dor,
În vânt,
În stea,
Ca să nu mor,
Și-n larg,
Mă sparg,
Să pot să zbor.



Melania CUC

Fața mea, o față de masă

În bodega de cartier e duminică leneșă.
Obrazul meu, în oglinda ferestrei
O țesătură cu pătrățele albe, negre, roșii...
Comanda întârzie
Și tu, călătorule,
Tragi cu furculița
Linii nedefinite pe drumul damascului.
Nu suntem singurii
Flămânziții și însetații din galaxia asta,
Nici singurii care credem în cei
O mie de ani-buni,
Pe care să-i aniversăm jucând șah,

Prizând tutun din indii.
Tot mințindu-ne, alintându-ne,
Nici n-am observat că soarele s-a topit,
Curge în canale săpate de om.
Suntem primii veniți, primii serviți
Cu castanele care au explodat deja
Pe jărat.
Am putea alege foarte bine,
Cantina săracilor,
Un loc în care, față în față și fără reținere,
Să consumăm ciolanul și blidul cu linte.
Pe nerăsuflăte bem și mâncăm astăzi.
Și așa, ghiftuiți, fericiți...
Mai dăm o dată cu capul
În peretele sălii de naștere.
Pruncul s-a născut viu!
Pe fața de masă cu pătrate albe, negre și
roșii
A apărut o pisică, sălbatică
Și cu toate cele șapte vieți
Zornăindu-i în coadă.
Numai noi, frate, suntem perisabilii.
Negustori din tată în fiu,
Vindem la mezat
Nasturi, vise și mirodenii.

Ce fel de om sunt eu!?

Sâmbure de măr pădureț,
Cicatricea, urma de glonț
În mantaua soldatului,
Lacrima viței de vie
Primăvara,
Mai înainte ca oamenii mari
Să tragă gratii
Pe cerul gurii privighetorii.
Păcatul și întrebarea retorică,
Cele două linii ce nu se vor
Întâlni niciodată în istoria mea personală.
Nu știu ce fel de om sunt,
Dar, am tot dreptul să-ți duc trena,
Umbra și lumina căutărilor.
În numele tău
Pun întrebarea cea mai obraznică

Din neliniștea generației mele.
Și de jur împrejur
Plantele de sezon devin coloanade de
marmură.
Poarta de la rai este desferecată.
Nu sunt strugure, Doamne,
Nu sunt produs de consum,
De ce mă tot strivești,
Mă remodelezi după chipul și asemănarea
Copilăriei rebele?
Dincolo de regnuri și ziduri străvechi
Trăiesc corbii, muții și surzii în bună
înțelegere.
Cine să-și mai închipuie
Victoria industrială,
Prețul aurului și cel al agatelor,
Lupta pentru un baril de petrol
Și dragostea mea care se sufocă
Lângă butelia plină de oxygen?
A înflorit din nou magnolia în parcul
Cu fotografi amatori.
Scribii tineri, nici ei nu mai consemnează
Fenomenele stranii.
A venit, ieri, la mine, un cerșetor,
Unul cu cerneală violetă pe degete
Și povești de viață incredibile.
Ziua de aceea a devenit grasă ca seul de
vițel,
Alunecam pe silabe,
Nu reușeam să ne ducem până
La capăt drum,
Bagajele.
Fără voie ne mințeam și așezam între noi
Scânduri tăiate din Pomul cunoașterii
Nu am învățat mai nimic din nevinovăția
Condamnatului silnic.

Ce fel de om sunt eu?
Nu am răbdare,
Nu am credință nici cât să strămut
Din moarte în viață, o păpușă de cârpe.
“Oaia cea neagră nu paște iarbă,
Nu linge sare”
Îmi repet pe fiecare dintre cele zece degete.
Degeaba râd să nu plâng,

Hohotesc și-mi apăs palma arsă pe gură.
Cuvintele scapă cum evadează termitelile
Din mușuroiul pe care un copil autist
L-a lovit cu piciorul.
Ce fel de om sunt eu?
Palpabilă dar solubilă ca zahărul și sarea,
Mă dizolv, dispar...
În timp ce în urma mea crește
Creștea iarba și ne înmulțesc
Greierii cântători a pagubă.
Continui din inerție pelerinajul ciudat,
Urc munții, cobor văile,
Merg pe ape
Cu mama și cu tata pe brațe

Nu-mi mai ajung zilele, nopțile...

În crepuscul prind acul de siguranță.
Înțep orizontul și țâșnește
Sânge albastru.
Mă simt aproape fără greutate,
Și sunt așa de împăcată cu oamenii,
Cu cerul și pământul!
Calc pe pardoseala asta de oase
Și toate vinovățiile adunate
Într-o viață de simplu culegător de afine.
Am palmele desenate cu faptele asumate.
Îți mângâi chipul cu ele
Fără să știi că e pericol de moarte.
Gestul.
Am trăit după legi și principii,
Convenții, și nu după strigarea
Cocoșului,
Pasărea care mă mințea la tot o sută de ani
Că mi-a găsit pe stradă, punga cu norocul.
Pentru a face pace cu mine însămi,
Nu-mi ajung nici zilele, nici nopțile,
Nici pâinea, nici vinul de împărțășanie.
Latră numele meu toți câinii din adăposturi.
Bate spre roșu-târziu
Vântul celor puternici.
În dudul endemic se înmulțesc viermii de
mătasă,
Miroase a tuberoase, este Duminica orbului.
Dar, eu nu mai torc demult,

Nu mai Țes borangicuri.
Decupez doar imagini, lipesc fâșii de ziare,
Obțin o pereche de aripi, la fel ca oricare
înger.
Știu, nu sunt înger
Dar, nici pasăre călătoare.
Nici numai un veșmânt de femeie
Prea ocupată cu multiplicarea talantului.
Ce este dincolo de fereastra cu grilaj de ev
mediu,
Dincolo de vitraliul orașului?
Din spatele oglinzii retrovizoare
Apar manechine anorexice
În lenjerii nici de bărbat, nici de femeie.

Trucuri ieftine și cronofage

Centrifugată
Într-un caleidoscop de bâlci
Cu carusel și limonadă, cu femeia-șarpe,
Înghițitorul de săbii și hopa-mitică...
Printre atâtea trucuri ieftine și cronofage
S-a pierdut un copil cu părul de aur.
Ar putea deveni, el,
Cel mai ascuțit,
Cel mai periculos dintre cioburile
Care fac bani din magie, la scenă deschisă?
Tot mai aiurea este joaca asta,
De-a v-ați ascunselea și baba-oarba,
Turnirurile cu cai de tinichea ruginită
Și cu săbii din trestii.
Nici Ana de serviciu nu mai vrea
Să fie zidită-n zid de mănăstire.
Cernoziomul, stigmatul, se vede doar
Pe sub unghii și în călcâiele din care
Cântă greierii, vecinei-furnica.
Și eu mă cred a fi liberă și frivolă,
Citesc în stele la doar un click distanță
De lumea reală.
Îmi spui că,
Degeaba îmi tot comand parfumuri scumpe
Și mă sumețesc pe vârful pantofilor cu toc-
cui,
Nu voi ști nicicând

Ce este dincolo de zidul plângerii.
Că, nu ar mai trebui să tot întreb trecătorii:
Unde se duc nori,
Unde pleacă să moară elefanții
Și toate insectele efemere?
Unde, cine, pentru ce adună
Toate acele evenimente, date strict
personale,
Pe care nici mintea, nici inima mea,
Nu le mai recunosc?
Până și macii din Kandahar
S-au scuturat de semințe.
Combatanții fac schimb de emailuri
Cu artista ce și-a dat foc la propria valiză.
Frontul atmosferic se deplasează fără
logică.
Peste bâlciul din miercurea-grasă
Plouă cu grindină și fotografii de familie.

Muștele care fac din must, vinul

Mă lași de capul meu,
Liberă sunt în orașul de după bătaia cu flori.
Trec din ușă în ușă,
Caut forma drumului către podgorie,
Caut Carul Mare și Carul Mic
De pe bolta ce abia se mai distinge
Între atâtea reclame la ciorapi și pantofi
De petrecere și înmormântare.
Nu ai cum să mă recunoști
În veșmintele acestea
Ponosite ca o toamnă ce și-a scuturat rodul.
Nu ai de unde să știi
Că eu port pe sub pielea arsă cu fierul,
Semnul brotacului ce va deveni rege
La bătrânețe.
Locul meu este în această poveste nescrisă,
Aici, unde muștele fac,
Din must, vinul de petrecere.
Formatorii de opinie
Mă învață în van tainele supraviețuirii
La apocalipsă.
Sufletul meu doarme
Cu capul pe o pernă plină cu fulgi de
ninsoare.

Se aliniază planetele, soarele, și luna
Intră în coliviile păsărilor
Care și-au uitat cântecul de pe urmă?
Nu-i nici o problemă!
În crama noastră veche de când lumea,
Muștele-drosfila fac din must, vinul,
Și din vin, oțetul ce-a ruginit până și cuiele
La sfânta răstignire.



Liviu-Ioan Mureșan

înțelegere

se făcea că orbit de plăcere acceptam
lacrimile curse pe umăr
din obișnuință emanam
empatie
simțeau prefăcătorie
bunei inimi
crăpate de ani
dureau trecutul și viitorul
unul obtuz celălalt vag
prezentul durere
în care veșnicia s-a așezat
confortabil
se făcea că ne zgribuleam
unul în celălalt
rece tot mai rece și insistam
în neputințele noastre
a trecut-imposibilă părea
trecerea
lacrimile s-au obturat într-atât

că și glasul plânsetului a înghețat
în stropii de rouă

ne vom regăsi într-o altă
poveste.

transcendere

tot ceea ce vedem este trecut
cât ia retinei să transmită imaginea peretelui
și minții să o deslușească?
lacrima e trecut arderea
bătăile inimii tremurul mușchiului
scoaterea vorbei și găsirea cuvântului
sunt trecut
nu prezent doar o percepere
ce înaintează secundă cu secundă
pașii pe care îi lăsăm în urmă.
viața e trecut iluzie ce persistă
fracțiune de înțelegere
până se mistuie
arderea e trecut
nu existăm cu adevărat
suntem doar dăre traversând pierderea
comete despuiate într-o deșertăciune
pe care o dorim veșnică
paradisul visat e marea iluzie
dorința opririi a păcii
durerea e trecut și chinurile durerii
cenușă.

ispitele iernii

înșirat pe bradul serbării
mi se aprind ghirlande în priviri
sunt bibeloul copiilor ce dansează
hora unirii cerului cu pământul.
de câteva zile stau în brad
aștept liniștea Crăciunului
se postește, mă împodobesc cu oase de pești
și ciorapi.
copiii găsesc prin zâmbetul meu jucării,
mi le izbesc de față să par colorat
îmi urmăresc ochii
uneori ridic privirea

spre posterele de pe tavan
deasupra steluței dorințelor.

tratament

înșirat pe bradul serbării
mi se aprind ghirlande în priviri
sunt bibeloul copiilor ce dansează
hora unirii cerului cu pământul.

de câteva zile stau în brad
aștept liniștea Crăciunului
se postește, mă împodobesc cu oase de
pești.

copiii găsesc prin zâmbetul meu jucării,
mi le izbesc de față
par colorat
îmi urmăresc ochii
uneori ridic privirea
spre posterele de pe tavan
deasupra steluței dorințelor.

salvat de amnezie

azi noapte am visat un poem mare și alb
înfășurat în el am adormit fericit
era atât de frumos
încât sunt nedemn să îl reproduc
sentimentul de pătrundere într-o lume a
tainelor
când nu mai ai curajul să închizi ochii
să nu pogoare din cer
un poem mare și alb
sărăcimea limbajului - blasfemie
uneori noaptea ascund un cuțit
întind mâna să îl apuc
atunci amnezia e soră
cu viața.

ești nebună

ești nebună îi zic

(iubea rabindranath tagore și faptul că a luat
nobelul pe bune
de aceea începea frazele cu de nu cu deci)
ești nebună ăla a luat nobelul prin 1913 și tu
cu de-ul tău sfidezi secolul
postmodernitatea
ne tai nouă ăstora fără - dreptul și șansa
se ridica de pe fotoliu își lîngea degetele și
dansa
pe o melodie setată
vii
mă întreba
și trebuia să mă ridic să dansez
falsam
ritmul era ascuns între coapsele sale
ești nebună
îi ziceam și mă cuprindea sărutându-mă
taci
mai bine taci
îmi lipea arătătorul de buze
era alb îl mușcam
ești nebună îi zic
(îl iubește pe gabriel garcia marquez)
vrea să stăm împreună
o sută de ani
e tot mai albă
ești mai nebună îi zic
dimineata se dă cu pudră pe față pe mâini
pe coapse
și tremură

metrou

îmbrăcată sumar se învârtea prin eroilor
alergam în părculețul acela din adins
opream pe o bancă și beam pepsi
uneori ne intersectam privirile pentru mai
mult de o clipă
își lîngea buzele
înghițeam pepsi
s-a apropiat de florari
și s-a aplecat să miroase un trandafir
atît de tare s-a aplecat că mirosul
trandafirului m-a
ridicat

am alergat
am cuprins-o în brațe
cu blana aceea părea un animal mirific
m-a privit mai puțin de o clipă
s-a smucit din strânsoare și a fugit spre
metrou
zilnic alerg
beau pepsi
miros trandafiri
și aștept.



Camelia DINCĂ-ION

1#

Mă doare dorul...
Un alb imaculat își spune azi povestea
Cu îngeri ce se-așază pe florile de gheață,
Cu lacrimi ce s-ascund în fire de zăpadă,
Cu doruri ce miros a umbră și a ceață.



Neobosiții pași își caută menirea
 Și în duminici triste, și-n zilele de luni,
 Mi-aș odihni tristețea în celelalte ore
 Când dorm... și când în vis îmi apari iarăși
 tu...
 Încă te caut aici și acolo, mereu și mereu.
 Mă mai poticnesc... că nu ești lângă mine și
 mă rătăcesc...
 Dar nu uit o secundă că ai fost și vei rămâne
 Acea mare de iubire țesută-n taină de bunul
 Dumnezeu.

2#

Dacă nu te-aș iubi,
 Aș pleca cu pași repezi
 Că nu cumva umbra gândurilor tale
 Să mă închidă pentru totdeauna
 În mine.
 Dacă nu te-aș iubi,
 Aș șterge urmă pașilor
 Amprentați pe nesfârșitele alei
 Care duc până la tine,
 Ca să-mi fie bine.
 Dacă nu te-aș iubi,
 Nu te-aș mai privi
 Sau ai vedea în privirea mea
 Înghețate, toate păsările cerului,
 Care, odinioară, ne alintau cu zborul lor.

Dacă nu te-aș iubi
 Nu știu dacă aș mai putea iubi... un altul...

3#

Iubitule, te-aștept la colț de stradă
 Cu porumbeii alintându-mă în zbor,
 Mă iartă de e frig sau ger afară
 Tu vei veni oricum topit de dor.
 Vei îngăima cuvinte de iubire,
 Stângaci vei trece mâna peste al meu trup,
 Ai vrea să îți recit o poezie
 Poate... , Pe lângă plopul fără soț ".
 Cu un entuziasm ca de copil
 Aș vrea să mă petreci până la nori
 Când mă cuprinzi frenetic printre aburii de
 fum
 Și-apoi să mă valsezi printre copaci, statui
 și flori.
 Prin ceața deasă luna ne îmbie
 Să trecem dincolo de poezie...

4#

Pașii înmuiați în lacrimi de iubire,
 Toamna cade grea peste a mea simțire,
 Frunzele ce plâng, se zdrobesc în palme,
 Lună în adormire la fereastra-mi bate.

Tu ești în tristețuri, eu aștept zăpada,
 Să fim pentru o clipă îngeri alintăți,
 Să ne curgă albul printre vechi veșminte
 Și-ntr-o altă toamna să ne iubim iar.

Din povestea noastră poate va rămâne
 Slova dintr-o carte, cea dintâi uitată
 Și un trandafir cu ale lui petale
 Rupt așa în grabă, să nu se destrame.

5#

Îți scriu pe o frunză rătăcită
 De lângă un copac bătrân
 Că-ți sunt pe veci a ta iubită
 Și-mi ești poemul cel mai sfânt.

Și-ți mai scriu pe-un strop de ploaie

O lacrimă să mi-o alinți
Când înnoptam ascunși de stele
Atât de goi și de cuminți.

Și ți-aș mai scrie pe o umbră
A unei frunze în cădere
Că-ți simt iubirea asta pură
Cum îmi doinește în tăcere.

6#

În zadar sufletul îți miroase a flori de câmp,

În zadar sărutul tău îmi e cel mai dulce alint,
În zadar te iubesc, în zadar mă iubești,

Lacrimi grele tot cad peste noi, cei lumești.
Parcă sunt într-un tren ce aleargă sălbatic
Spre o gară în care tot mereu mă aștepti,
În zadar însă, pășești enigmatic
Și m-arunci printre doruri...pasiuni
nelumești.

Nu știu cum, dar nu pot trăi fără tine,
Îmi ești inima și suflet, îmi ești dulce și
amar,
Îmi ești totul...și viață, minut sau secundă
Și de ce să îmi fie iubirea- n zadar?

7#

Iubire
Noi ne-am iubit înainte de a ne cunoaște
Pentru că fiecare dintre noi s-a născut din
visul celuilalt.

Mai întâi ai fost tu.
M-ai conturat din fulgii de zăpadă, iarna.
Ei se topeau,
Dar nu voiau că visul tău
Să se piardă.

Așa am apărut eu
În mine se răsfrângeau toate
Ploile copilăriei.
Erau de fapt lacrimile tale

Cu gândul la visul încă neîmplinit.
Era ceva dincolo de infinit
Trebuia până acolo să alergăm
Că să ne...iubim...

7#

Eu strig pe străzile pustii
Când luna se-mpleste-n mii
De-amoruri calde și nocturne
Și-aș vrea să fug, dar nu stiu unde.
Aș vrea s-alerg pe-un câmp cu flori
Și să aștept să plouă-n zori,
Să-nmiresmeze pașii tăi,
Să uiți de anii ăia grei
Aceia-n care doar în vis
Simțeau că-ți sunt de neatins,
Simțeau că poate fi un mit
Să ne iubim la nesfârșit.

8#

Ne-am revăzut pe-aleea cu cireși,
Aveai în mână o țigară stinsă,
Aveai si-n buzunar o galbenă batistă,
Aceea în care-ai plâns atunci când am
plecat.

Ai vrut să mă atingi, să știi că sunt aieva,
Privirea ta stinghera tot cobora în jos,
Eu te-am oprit o clipă cu o cireșa coaptă
Ce îmi străpunse bluza și-n sâni se avântă.
Aveai privirea tristă și n-ai fi vrut să pleci,
Eu îmi făcusem mantie din razele de soare,
M-ai apucat de mijloc să-mi spui că mă
iubești,
Iar eu am râs frenetic pe-aleea cu cireși.

„ - Și - acum unde vom merge?
Ce-alei vom mai străbate?”
„- Pan' pașii noștri dornici ne duc
Tot mai aproape...unul de altul!”



Atila RACZ

Unde te caut

#1

Iubirea mea

noaptea este atât de adâncă
lumânări ard în cer

știu că te rogi
știu că umbra ta
cuibărită sub genunchi
este ca floarea
crescută de primăveri

nu știu
decât că în ziua de mâine
împreună
cu cei care trăiesc
poate mai greu
poate umili
cu cei care încă
nu știu
nu
că din iubire ne naștem
și în iubire trăim

iubire
în fiecare cuvânt
mor anii
mor așa cum
părinții pe care-i aducem în vis
dar vin clipe în care
ne înălțăm din ei și vorbim

iubirea mea
cât suntem împreună
în fiecare clipă
respirăm viața

nu este destul.

#2

Privesc în jur
ca un simplu
un om ce se odihnește pe bancă

din primăvară în primăvară
totul se schimbă

încă privesc în timp
ce vara se scrie pe frunze
în timp ce
toamna își lasă amintirile
pe firul ierbii

încă privesc prin iarnă
trupul tău verde
aici

au rămas doar semne

anii mei adunați într-o amintire
atât de scurtă
încât n-aș mai scrie

astăzi a trecut ziua
așa fără rost
fără gânduri
fără cuvinte

doar tu
așa simplu
ți-ai ridicat rochia albă
peste genunchi

și mi-ai întins mâna.

#3

Și inima se sparge
când o atingi
cu un gând ascuțit

dar și cu pana unei păsări
închise în colivie
cu aripa umbrei tale
cu vibrația blândă
a cuvântului rostit în tine

strâng fiecare imagine
care te îmbracă
la piept
o ating cu degetele
printre care trece iarna
strigătul ei alb
prea pur
încât și noaptea
întreaga noapte se îneacă în el

cum stau aplecat
aplecat în umbra mea
care tânjește pe o fereastră
așteptând ca o mușcată
clipa

acea clipă în care
dimineța
îți curge pe coapse

cum stau aplecat peste scrisoarea
care
va rămâne în mine
cum cântecul unei ape
ce curge
ca firul ploilor
adunate în albia rânilor

#4

Nu sunt trist
putem sta în același vagon
călătoresc fără bagaje
ocup un loc mic pe banchetă
nu mănânc
din când în când
privesc pe fereastră
să nu adorm

nu vorbesc

sunt ca fereastra pe care
ar ninge
dacă mă privești bine
o să vezi cum barba
mi se albește
cum pe frunte
îmi apar ridurile
ca niște gânduri
cum am învățat să trăiesc
mai mult
dar încă nu știu ce-i viața

nu
nu vorbesc prea mult
dar în mine se zbate inima
îmi duc mâna la piept
și curios
acolo ești tu adormită
în liniștea dintre două băți
acolo sufletul tău

explodează,

#5

Iată

cuvintele ne otrăvesc
cuvintele care aduc
timpul cu ele
cuvintele din care
ne-am născut
cuvintele care
deodată

au chip
au faţă
au trunchi

cuvintele ca o perdea

cât plătim pentru ele

şi dacă sunt cinstit
cine mă ascultă
cine -mi poate spune poet
când şi cuvântul minte.

#6

Trăiesc în vis
şi nu mai cred
în realitatea de astăzi

ne furăm până şi cuvintele

ne ascundem în ele
ca viermii din mărul verde
suntem fluturii
care plutesc din floare în floare
mimând frumuseţea
acel zbor limpede care minte
care este doar iluzia
lucrurilor îmbrăcate-n culori
de mătase

oameni care se cufundă
în noapte
şi strivesc orice pâlpâire
strivesc orice zâmbet
orice tresărire de bunătate

de aceea te îndemn iubire
să te așezi în fața ta
să-mi citești poemul
în timp ce mâinile mele
te conturează
te ating cum o petală
să te scrie
ca pe-un poem în care
învăţăm viaţa.

#7

Iubirea mea
sunt vechi
ştiu să adun doar scrisori
care rămân pe masă

se ofileşte timpul
acum toamna
copacii plâng colorate imagini

în jur
pereţii albi altădată
sunt plini de umbre
desenate de noi

îmi amintesc dragostea mea
copacul
şi leagănul acela în care visai
crezând că ești o pasăre
o copilă nepătată de lume
nepătă de șovăieli

urâm timpul care
se îngroapă în noi

uităm bătrâneţea

uneori

și iubirea este doar o vorbă
pe care-o păstrăm departe
prea departe de suflet

vezi iubire
tu vezi
cum chipul tău luminos
întinerește camera
în care te aștept
numai să nu știu
că
fiecare clipă mușcă din noi
și-n același timp

ne unește.

#8

Ziua ce merge pe colină
atinge iarba
acoperă cerul
din care curge noaptea
cu vise

curg uitările în care
ne căutăm

în palma ta astăzi
cad închipuiții fulgi de nea
vezi iubire
cum înserarea
ne aduce în casă
cum pereții
sunt ca niște cărți
în care
umbrele tale devin cuvinte
cum în tăcerea lor
se înghesuie strigătul

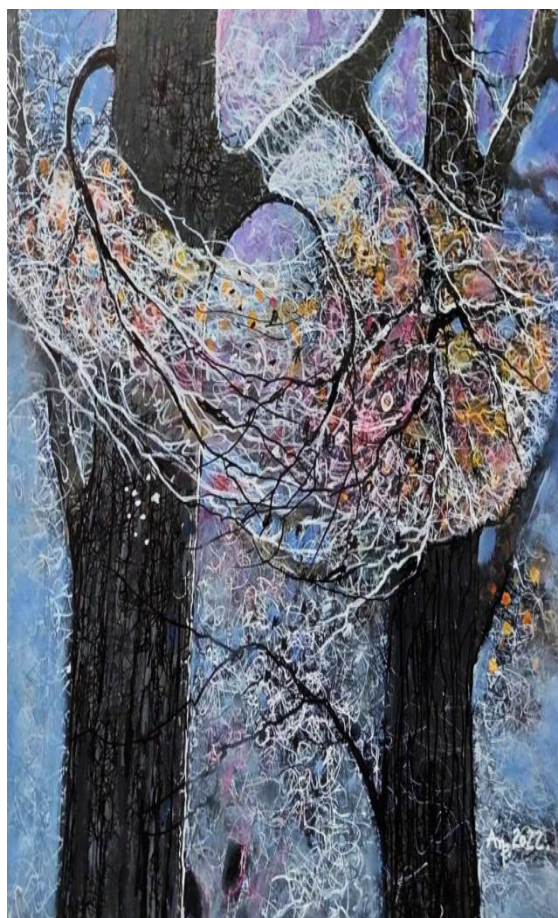
ne auzim
ne auzim

doar când noaptea
îngroapă ferestrele
ecoul închis

în încăpere în suflet
îți strivește inima

ne auzim
când nimeni nu mai vorbește
când trupul tău
îmi caută căldura gurii

când
sădim cuvinte în noi
să nu uităm cât trăim
că din iubire ne naștem.





Ionuț CARAGEA

Urzeala viselor

un ultim gest
și puțină iubire alunecând
printre buzele mele
înălțându-se apoi ca un zmeu
pe un cer întunecat de tăceri

și jur că inima mea
trage de toate sforile sângelui
pentru a o simți mai aproape
și jur că plămânii mei
o cheamă cu fiecare inspirație
pentru un moment
de adâncă tandrețe

dar ea, nu mai vrea
să prindă timpul de coarne
nu mai vrea să-mi dezlege
nodul din gât

doar așteaptă
acel expir îndelung

acel tren nevăzut ce va trece
de vămile lumii

acel vis ce se-ntoarce
în urzeala tuturor viselor

Dansul pe jarul cuvintelor
și vine o vreme când

înfometat de trecutul care
îți dăruise inegalabila fericire
cauți, cauți adânc
sub scoarța ta cerebrală
cauți precum câinele după osul
îngropat pentru zilele negre
și negăsind nimic
care să aline prezentul
te arunci asupra umbrei
și descoperi că întunericul ei
are și gust și miros
îl înghiți încet, dar sigur
așa cum șarpele
își înghite propria coadă

dar lumina, lumina unde-i?
se întreabă cineva
din marea sală de spectacole a lumii
neobservând locul de unde
izvorăsc lacrimile
neobservând poemul tău
ca un băț de chibrit
așteptând, tot așteptând
marea aprindere
reîntoarcerea focului primordial
și dansul pe jarul cuvintelor

Degustătorul de viață

am învățat gustul setei, gustul foamei
și gustul aerului ce ispitește sufletul
să iasă din trup, pentru a îmbrățișa
nevăzutul

am învățat gustul propriului plâns
ce s-a strecurat precum șarpele printre buze
pentru mușcătura repetată a inimii

am învățat gustul sângelui care tâșnește
ca izvorul fierbinte din rană
căutând cerul sângieriu al apusului -
fratele său de cruce
stabilit dinainte de naștere

am învățat
că sudoarea sărată se preschimbă în vin
la porunca iubirii
o beție atât de frumoasă, dar de scurtă
durată
o mahnireală pe termen incredibil de lung

am învățat
că există și multe lucruri pe care
n-aș fi vrut să le-nghit
dar am tăcut, m-am conformat
și am mers mai departe

am învățat
să înghit și în sec,
apetisante iluzii, ispititorul nimic
regurgitând, apoi, doar poeme
amarele mele poeme
pe care doar un sărut, un anumit sărut
le-ar putea face, definitiv, dispărute

Zidul amintirilor

am fost judecat fără să mă pot apăra
pe avocatul meu din oficiu, l-am chemat
dar nu a venit
singur m-am luptat, singur am pierdut
singur voi da socoteală
pentru greșelile mele

așadar, sunt vinovat
de trăirea unei clipe eterne
în care m-am rupt
de tot ceea ce trece,
de tot ceea ce doare...
sunt vinovat de călătoria frumoasă
din spatele pleoapelor mele
sunt vinovat că mi-am permis
să ating cu un gând
trupul diafan al unei iubiri
de neconceput

în spatele meu, zidul amintirilor
în fața mea, un pluton ce așteaptă comanda
neiertătorului timp

secunde mă străpung
furându-mi viața rămasă
zidul amintirilor se cutremură
se colorează, tușeste
ca înecatul salvat de la moarte

deodată, lângă mine,
o umbră începe să silabiseze
poemul

Tencuiala

O dimineată întunecată de toamnă.
Un pâlț de pădure la periferia orașului.
Un bloc de opt etaje, pe malul unui râu.
O cameră mică, un poet cu privirea
răstignită
pe crucea de lumină a mănăstirii.
Dorințe neîmplinite.
Mașini, faruri, ștergătoare și câteva umbre,
dansând, ciudat, pe cel mai gol
dintre pereți.

Din stele au rămas
doar niște picuri pe iarbă, mimând
strălucirea.
Rochia de mireasă a ceții
flirtează cu albul ochilor mei.
O adiere trece printre crengi
ca mâna mamei prin părul fiicei adormite.
Frunzele cad, batiste de unică folosință
pentru plânsul din adâncul pământului.

Cuvinte renasc din cenușa inimii stinse.
Sunt lucruri pe care aș fi vrut să le uit.
Amintiri despre tine, despre vocea ta care
curge
pe albia viselor, până la genele zorilor.
Un pod de lacrimi între lumi
pe care merge sufletul trist.

Orașul așteaptă. O nouă zi de lucru.
Nimic profund, nimic cosmic.

Doar ziduri bătrâne mângâiate de priviri
rătăcite.
Doar străzi precum șerpilor ce uită
să-și lepede pielea.

Un sunet dă cu ciocul în coaja tăcerii.
O pasăre caută un cuib de căldură
pe acoperișul îndreptat către Est.
Un cuțit ruginit, o rază ce trece
prin carnea ațoasă a frigului.
Un claxon și tencuiala picând
ca o veche poveste de dragoste
învinsă de un timp nemilos.
Atât. Doar atât.

Poezia de azi

tu vrei
doar poezia de azi
proaspătă, sigilată, șampilată
precum pâinea
ce vine în fiecare dimineață
la ABC

o cauți, o pipăi, o apeși
ca și cum ar fi un sărut înainte
de mult dorita înghițitură
îi șoptești: te doresc!
ca și cum ar fi un preludiu
înainte de adâncul duet
al celor mai melomane
părți ale ființei

iar ea, îngăduitoare
ca o poartă ce suportă
apăsarea mânerului

sau ca fereastra
ce se lasă dezbracă
de lenjeria ei transparentă
deschizându-se, primitiv,
pe matrimonialul
pat de ceață al zorilor

te lasă să treci,
să simți foșnetul vechiului lan
prin care alergau
îndrăgostiții

să guști din miezul
dospit la umbra
zilei de ieri

Șah

motto: "Că vis al morții-eterne e viața
lumii-ntregi" (Mihai Eminescu)

oameni fără chip
umbre pe eșichierul mormintelor
înaintând spre tărâmul
de dincolo de lume
acolo unde micimea
poate căpăta importanță
acolo unde regele viselor
poate fi prins
într-o situație fără ieșire
să cadă și el la orizontală
cu o mișcare de arătător
să stea întins pe un pat al lui Procust
cu picioarele retezate
și compresă vieții pe frunte
să înțeleagă că regula jocului
poate fi oricând schimbată

 Revista Vorbelor
Scrise

traducere



Victor ȘTIR

Gândurile Deolei

Deola își petrece dimineața stând în cafenea și nimeni nu se uită la ea. În acest moment, toată lumea din oraș aleargă sub soarele încă proaspăt al zorilor. Nu caută pe nimeni, nici măcar pe Deola, dar fumează calm și respiră dimineața.

Cât a fost la pensie, a trebuit să doarmă la această oră pentru a-și recăpăta forțele: covorașul de pe pat era murdărit de bocancii soldaților și muncitorilor, clienți care i-au slăbit spatele. Dar, soare, e altfel: dacă poți face o treabă mai bună, cu efort mai puțin.

Domnul de ieri, trezind-o devreme, a sărutat-o și a dus-o (m-aș opri, dragă, la Torino cu tine, dacă aș putea) cu el la gară

să-i urez o călătorie plăcută.

De data asta e năucită, dar proapătă și Deolei îi place să fie liberă, să bea lapte și

să mănânce cornuri. Dimineața asta e pe jumătate doamnă și se uită la trecători, doar pentru a nu se plictisi.

La ora asta în pensiuni se doarme și se simte miros de mucegai - patroana iese la plimbare - e o prostie să stea acolo.

Seara merge prin cluburi, trebuie să fie prezentă, dar la pensionare, la vârsta de treizeci de ani, s-a pierdut și puținul ce mai rămăsese din ea, dacă mai e o persoană.

Deola stă arătându-și profilul unei oglinzi

și se privește în răcoarea paharului. Puțin palidă la față: dar nu de la fumul înghițit. Își încruntă genele.

E nevoie de voința pe care o avea Mari, ca să fii pensionară (pentru că, dragă femeie, bărbații vin aici pentru a scăpa de crizele de furie pe care nici soțiile nici iubitele nu le pot lua) și Mari a muncit neobosită, plină de spirit, bucuroasă de sănătate.

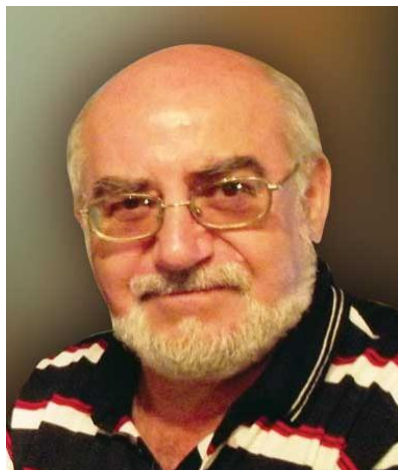
Trecătorii din fața cafenelei nu-i distrag atenția Deolei care lucrează doar seara, cuceriri lente pe muzica din clubul său. Aruncând o privire unui client sau căutând poziția piciorului său, îi plac orchestrele care o fac să arate ca o actriță în scenă

amoroasă cu un tânăr bogat. E destul un client în fiecare noapte, trebuie să trăiască. (Poate domnul de ieri chiar mă lua cu el). Fii singură, dacă vrei, să stai dimineața la cafea. Nu căuta pe nimeni.



Revista Vorbelor
Scrise

umor



Dan NOREA

Catren ciobănesc

Stă ciobanul circumspect,
Lung privind la o copaie:
„Anul ăsta-i an bisect,
Trebuie să fac o baie!”

Tabieturi

La slujbă, totu-i o rutină
Cu secretara actuală:
Mă-ntâmpină cu tava plină
Și, pe la prânz, deja e goală.



Drăcoaicele

Cine poate să-mi ateste,
Fie soți, fie burlaci:
Oare dracii au neveste
Sau nevestele au draci ?

Superstiții folositoare

Îmi vin în minte sfaturile date
Demult, de străbunicul, înțeleptul:
„Dacă vreodată vrei să ai dreptate,
Să intri-n tribunal numai cu dreptul”.

Ultimul ceas

Cînd Moartea mîneca mi-a tras,
Am încercat atunci să scap,
Cerîndu-i să-mi mai dea un ceas...
...Și mi-a căzut pendula-n cap.

Obrăznicie

Copil fiind, cu creierul de-un gram,

Tot timpul la oglindă mă strâmbam;
Acum, când anii-n spate se adună,
Oglinda văd că zilnic se răzbună.

Vacanță la mare

Mă costă pe nevastă s-o îmbrac,
Mă costă pe amantă s-o dezbrac,
Și-atunci, într-un acces de pragmatism,
Le-am dus pe amândouă la nudism.

Spovedania unei credincioase

La popă ea a ngenuncheat,
I-a spus de toate, fel de fel
Și chiar penultimul păcat...
Căci ultimul a fost cu el.

Surâsul misterios al Giocondei

O doamnă ce urma să se despoaie,
Model să-i fie, într-un cadru nou,
Pe Leonardo l-a văzut la baie
Și-așa,-mbrăcată... a rămas tablou.

Hoțul de muzică

L-a prins un comisar în șah
Furând Concertul 2 de Bach
Și înălțând spre Domnul ruga,
Într-un final scăpă cu Fuga.

În orașu-n care plouă (minulesciană)

De trei ori pe săptămână,
Un bătrân și-o dulce fată
Merg ținându-se de mână...
El defect și ea stricată.

Epitaful unui bețiv

E ferit de ploaie, vânt,
Prin boschete și parcuri,
Însă spre al său mormânt
Duc, ciudat, tot trei cărări.

Bilet de avion

De când mă știu, turismul mi-a fost visul,
Aș vrea să văd și Londra, și Parisul,
Dar toate s-au scumpit la noi nespus
Și-atunci îmi iau bilet doar pentru dus.

Alegeri

Gândea o mamă despre-ai ei feciori:
“Nu-i bună nici prea multă libertate!
La mine, când e vorba de nurori,
Alegerile sunt anticipate!”

Idilă la vârsta a treia

Când merg în parc, agăț câte-o fetică,
Nu-i fac nimica, o agăț degeaba,
La vârsta mea, s-o iau acas' mi-e frică...
Da'mi place clipa când turbează baba!

DEȘTEPTARE

În campanie ne minte
C-o *beție* de cuvinte;
După vot e, deci, normală
O cumplită mahmureală.

CONDUCERE PREVENTIVĂ

Iubito, când la mine vrei să vii,

Condu cu grijă și îți spun motivul:
E un panou "Atenție, copii!"
...Așa că nu uita prezervativul!

Gimnastica românească la JO

Am așa un simțământ
Că din piept îmi iese-un vaier:
Solul este la pământ,
Paralelele în aer...

ÎN CĂUTAREA FEMEII IDEALE

Tot înotând din val în val,
(Căci viața e ca marea)
Nu țărmul e un ideal
Ci însăși căutarea.

EXIL DIN PATRIOTISM

Un chirurg de prin Bihor
S-a mutat la Budapesta,
Iar motivul e acesta:
"Dacă tot e să omor..."

STATUIE ECVESTRĂ

În marmură, cioplind cu dalta,
A folosit greșit unealta
Și-n loc de armăsar, e iapă...
Deci, unde dai și unde crapă.

PARADOX FEMININ

Vecina mea, se poate spune,
E-un paradox în felul său.
Am despre ea doar gânduri bune
Dar când o văd, îi pun gând rău.

PENSIONARUL LA TRATAMENT

Cu junghiuri în genunchi de nu pot spune,
Am mers la băi: gimnastică în apă,
Masaj, nămol, mofete și... minune!
Acuma-s doar cu un picior în groapă!

OCUPAȚII DE TOAMNĂ

Scoți porumbul din pănuși,
Faci în pod afumături,
Soacrele răsar la uși...
E sezon de murături!

Eu te-am făcut, eu te omor!

Chemat la DNA, un deputat
C-un Cod fiscal la el a declarat:
„Această lege e copilul meu
Și o încalc atuncea când vreau eu.”

Redactorii TV creează dependență

Ai pentru ei atâta stimă
Și-ți dau atât de mult idei
Că-n ziua fără nicio crimă
Îți vine să-i omori pe ei.

Pană de curent

E-ntuneric beznă în grădină,
Lună, stele, toate-s prohibite,
Dar când mă ciocnesc cu o vecină
Tot o recunosc... pe pipăite.

Ieșind pe poarta bisericii

Exclam, c-un chip iluminat

Și-o voce tare ce răsună,
Privind spre un Merțan parcat:
-Ce slujbă bună!

Pedeapsă climaterică

La slujbă, Dumnezeu ne-a pedepsit –
Din anotimpuri nu știm decât două,
Căci ne-a venit un șef nesuferit,
O zi îi ninge și-altă zi îi plouă.



Petru-Ioan GÂRDA

CASTITATE

Pătruns de simțul datoriei,
Oricât pe stradă s-ar bârfi,
I-am fost mereu fidel soției...
Vecinului de vizavi.

DE ZIUA ARTILERIEI

Ca militar de carieră,
Trăiesc în mediul cel mai bun,
Că soacra-i tanc și socru-i tun,
Iar fata lor... mitralieră!



SOTIEI MELE LOGOREICE

Exasperat de-atâta zel,
I-am spus, să-i stăvilesc avântul,
Că de mai scoate-un cuvântel,
O părăsesc. I-am dat cuvântul...

AUTOEPITAF

M-a prins cu soața lui un ins,
La catul opt, în pielea goală
Și nu mi-e ciudă că m-a-mpins,
Dar mi-a ținut, un ceas, morală!

CU SOACRA LA TÂRGU JIU

Convins că am găsit o CALE
S-o-nvăț că și TĂCEREA-i artă,
Pornii cu ea spre parc, agale;
Păcat că n-a-ncăput pe POARTĂ...
MESERIE!

Frizerița, ieri, în zori,
În răstimp de trei minute,
M-a tăiat de patru ori
Și m-a ras de două sute!

AMENZILE DE AZI

Văzând cum îmi descrie vina
Pe formularul din agendă,
M-am dus și mi-am vândut mașina,
Să dau o parte din amendă.



APOCALIPSA CA MIZĂ

Pornit să uit ce-nseamnă lipsa,
Atâta m-am împrumutat
Că, dacă-i zvon Apocalipsa,
Sunt pur și simplu terminat!

CONCURS DE TITULARIZARE

Eu nu știu cum s-a nimerit
Că, încercând așa-ntr-o doară,
A câștigat în mod cinstit;
A doua zi l-au dat afară.

CONSTATARE LA UN PROCES VERBAL

Când omu-n albastru-l certa,

El, galben, simțea că se pierde,
Dar negru pe alb declara
Că roșul, de fapt, a fost verde.



Ion DIVIZA

Timpuri biblice

Mereu au banii căutare
Iar noi nu devenim mai sfinți;
Valuta lumii cea mai tare
Rămâne... treizeci de arginți!

O (de)gustare în Papua Noua Guinee

După ce-a îngurgitat
Limbă de epigramist,
Canibalu-a constatat
Că a fost Diviza trist...

Un flăcău și-o fată mare...

Piciorul ei l-a scos din minți,
Simțea deja că-i sare frâna,
Dar, amintindu-și de părinți,
El se grăbi să-i ceară mâna...

„Unde ne sunt zăpezile de altădată?”
(François Villon)

Sunt triști poeții, când constată

Că azi la noi și-n alte părți
Nu ninge, ah! ca altădată...
Și nici nu se mai fură cărți!

Nu mai vedem noi zăpezi...

De unde azi troiene infinite,
Saltele dalbe, cuverturi de nea;
Demult au fost de-un aprig foc topite...
Când mă iubeam, nebun, cu mândra mea!

Intenții și pretenții

Iubita mi se plânse c-a-nghețat-o
Răceala de afară ca pe-o stană
Și evident că am îmbrățișat-o,
Deși ea nu-și dorea decât o blană...

Unui afemeiat în etate

Din muntele lui Venus, temător
Aluneci cu pricepere la vale;
Au fost pe-aici mai mulți, aduși de-amor,
Dar tu ești cel dintâi... adus de șale.

Confesiunea unui preot

Bărbatul ei de-un an e dus din țară
Și nu se știe când o să se-ntoarne,
Dar nu mai trag la mândra-i soțioară,
Că tare mă mai tem de cel cu coarne!...

Viață sub papuc

Nevasta-n casă e stăpână,
Că nu e dintre cele slabe:
Îmi dă cu teul peste mână,
Când vin acasă-n patru labe.

Soț și soție

S-au cununat cei doi cu voie bună
Ca să formeze-un cuplu fericit
Și-atât de bine-au dus-o împreună
Încât, firește, soțul a murit.

Conjugală

Văzându-și soțul foarte mulțumit,
Deși nu-i oferise vreun motiv,
Nevasta lui „ceva a mirosit”...
Și iute a chemat un detectiv.

PUNCTUL VULNERABIL

Țara mea cu lideri geniali,
Cu trecutu-i mare și prezentul,
Plină-ar fi de intelectuali,
Dacă n-am avea și Parlamentul!

ÎNTÂMPLARE FERICITĂ LA CHIȘINĂU

Pe bulevardul Moscova, un rus
Când m-a călcat din fugă cu bocancul,
Eu foarte recunoscător i-am spus:
Ce harașo, că nu sunteți cu tancul!

UNUI ATACANT MEDIOCRU

Un fotbalist în rai a poposit
Iar Sfântu' Petru, hotărându-i soarta,
S-a arătat un pic nedumerit:
- Dar cum ai nimerit, creștine, POARTA?!

APROAPE FOLCLORICĂ

S-a dus un moș cu o leliță
Să se iubească-ntr-o căpiță
Și-acolo-n fân, au constatat
Că ce-a fost verde s-a uscat!

LA ÎNMORMÂNTAREA UNUI INFATUAT

Iar după ce în viață s-a pozat
Cu zeci de somități, deși-i ateu,
El pleacă azi la Ceruri motivat...
Să-și facă-un selfie și cu Dumnezeu.

RANDEVU LA VÂRSTA A TREIA

S-au întâlnit în parcul cu platani
Și au pornit o „voră amoroasă”:
El nu-i dădea nici șaptezeci de ani,
Ea nu-i dădea nici... șapte ani de-acasă!

INTEGRARE EUROPEANĂ LA CHIȘINĂU

Înregistrăm, cu noul Parlament,
Succese mari pe arii mai extinse:
Moldova a ajuns în Occident...
La depărtarea unei mâini întinse.

CURĂȚATUL COPACILOR DIN JURUL PARLAMENTULUI

Se taie-n pomii verzi de zor,
Cum s-au tăiat pădurile,
În timp ce în interior
Eterne-s uscăturile!

DESPRE PESEDIȘTI ȘI LIBERALI

„Ce au ăștia în comun,
De se-ajută între ei?...”
Tot ce-avem și noi mai bun:
Banii voștri... Banii mei!

REVENDICARE

Scumpii mei parlamentari
Cam lipsiți de competență
Cer, pe lângă lefuri mari,
Sporuri pentru... impotență!

MEMENTO PENTRU MINIȘTRI

Nu-i suficient la noi în stat
Să te înrudești cu Prezidentul;
Trebuie să fii și agramat,
Ca să te susțină Parlamentul!

PROGRES

De când democrația e în floare,
Triumfă echitatea permanent:
Toți hoții sunt băgați la închisoare,
Doar cei mai mari rămân în Parlament!

RVS-5



ISSN 3008-6973

ISSN 3044-8018 ISSN-L 3008-6973

Revista Vorbelor Scrise în colaborare
cu CASA DE CULTURĂ A STUDENȚILOR
București
2025



Christian W. SCHENK/ Amalia Brăescu/ Victor ȘTIR/
Arthur IANOȘI/ Silviu Sanda/ Dan IANCU/ Paula GUTAN/
Melania CUC/ Liviu-Ioan Mureșan/ Camelia DINCĂ-ION/ Atila
RACZ/ Ionuț CARAGEA/ Dan NOREA/ Petru-Ioan GÂRDA/ Ion
DIVIZA